
[2005-15-RE](#)

CAUSA 2005-15-RE

Número de registre 183-2005. Recurs d'empara

AUTE DEL 25 D'ABRIL DEL 2005

BOPA núm. 39, del 4 de maig del 2005

En nom del Poble Andorrà;

El Tribunal Constitucional;

Atès l'escrit presentat i registrat al Tribunal Constitucional el 15 de març del 2005 per la representació processal de la societat mercantil Promotora de Formigons, SA, mitjançant el qual interposa recurs d'empara contra la sentència del 17 de novembre del 2004, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia, per haver-se produït una presumpta vulneració dels drets a la jurisdicció, a la defensa i a obtenir una decisió fonamentada en dret, reconeguts a l'article 10 de la Constitució, i atès que demana al Tribunal Constitucional que l'admeti a tràmit, dicti sentència declarant la nul·litat de la sentència objecte de recurs per vulneració de l'article 10 de la Constitució, i "es protegeixin jurisdiccionalment els drets a la jurisdicció i a la defensa i es reposi la meva principal, com a recurrent, en la plenitud dels seus drets mitjançant l'adopció de les mesures necessàries a tal fi; i, es resolgui que el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha de jutjar la qüestió objecte de recurs aplicant les normes legals i recolzant-se en la seva decisió en una suficient motivació o raonament jurídics";

Vista la Constitució, especialment els articles 10, 41, 88 i 98 c);

Vista la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, especialment el títol IV, capítol sisè;

Vist l'informe del Ministeri Fiscal del 4 d'abril del 2005;

Escollat l'informe del magistrat ponent, Sr. Miguel Ángel Aparicio Pérez;

Antecedents

Primer

El 12 d'abril del 2002, la societat mercantil Promotora de Formigons, SA va presentar davant el Comú de Sant Julià de Lòria l'avantprojecte de construcció i explotació d'una planta de formigó en un terreny situat a Aixovall.

El 25 de juny del 2002, el Comú de Sant Julià de Lòria va resoldre favorablement aquest projecte, i la societat esmentada va sol·licitar un permís d'obres al Govern per a la seva construcció.

El 7 d'octubre del 2002, el Ministeri d'Ordenament Territorial no va autoritzar la construcció de la planta de formigó esmentada, resolució que va ser confirmada en reposició, el 22 de gener del 2003, pel Govern, atès que la planta formigonera estaria situada a una distància inferior als 250 metres d'un nucli de població, distància mínima establerta en l'article 5 del Reglament sobre plantes formigoneres, aprovat pel Comú de Sant Julià de Lòria, el 24 de juliol de 1997.

Segon

La societat mercantil Promotora de Formigons, SA va presentar una demanda davant la Batllia contra les resolucions de Govern, i el 14 d'abril del 2004, la Secció Administrativa del Tribunal de Batlles va dictar una sentència que estimava la demanda i anul·lava les resolucions objecte de recurs, perquè en tractar-se d'una competència compartida, "el Govern faltat d'una llei o norma de caràcter general que reguli el supòsit de fet plantejat no pot apartar-se de la interpretació que el Comú ha donat a l'article 5" del Reglament esmentat.

Tercer

El Govern va interposar un recurs d'apel·lació contra la sentència del Tribunal de Batlles, i el 17 de novembre del 2004, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va estimar aquest recurs i va revocar la sentència del Tribunal de Batlles.

En primer lloc, la Sala Administrativa va considerar que "conforme a la normativa avui vigent els permisos d'obres requereixen des del punt de vista competencial la doble autorització i, des del material, l'anàlisi de tota la legislació aplicable" i en segon lloc, que de la prova practicada en les actuacions es desprèn que en el radi de 250 metres del punt de construcció es troben immobles i edificacions diverses, per tant aquesta construcció no respectaria l'article 5 del Reglament esmentat, ja que per "qualsevol nucli de població" cal entendre qualsevol lloc on es concentren persones o activitats.

Quart

La societat recurrent va presentar un incident de nul·litat d'actuacions perquè estava disconforme amb la interpretació efectuada de l'article 5 del Reglament del 24 de juliol de 1997 i amb la valoració dels documents continguts en les actuacions.

El 24 de febrer del 2005, la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia va desestimar l'incident esmentat perquè mitjançant aquest procediment només es poden aduir vulneracions de clar abast constitucional, sense poder valorar de nou la interpretació i la valoració de la prova efectuades pel Tribunal Superior de Justícia.

Cinquè

El 15 de març del 2005, la societat mercantil Promotora de Formigons, SA va presentar davant el Tribunal Constitucional un recurs d'empara en què considerava que el Tribunal Superior de Justícia no havia tingut en compte l'abundant material probatori aportat en autes i que havia fonamentat la seva decisió en la competència compartida dels comuns i del Govern en matèria de projectes de construcció mentre que els comuns no hagin redactat i aprovat el seu Pla d'ordenació i urbanisme

parroquial. Segons el parer d'aquesta part, la Sala Administrativa només va tenir en compte l'informe elaborat per la Comissió Tècnica d'Urbanisme, part interessada, i en el qual no consta cap comprovació exacta de distàncies. Per tant, la sentència objecte de recurs "no està fonamentada en dret en tant s'ha obviat completament documentació i càrrega de prova proposada i no practicada i que expressa i informa a bastament del plantejament objecte de debat."

Aquesta part, afegeix que la potestat governativa esmentada "per si mateixa no és motivació suficient perquè el Govern i ara el Tribunal Superior, amb la seva resolució, deneguin sense més l'autorització de construir una planta de formigó que, en canvi, sí s'ajusta a la normativa vigent en aquesta concreta matèria i tipus d'activitat industrial alhora que als informes de l'ens comunal". I manifesta que no s'ha presentat el recurs d'empara pel resultat desfavorable obtingut per la societat recurrent, "sinó per la manca de motivació suficient en la decisió presa, que produeix una clara vulneració del dret a la defensa i a la jurisdicció i a obtenir d'aquesta una decisió fonamentada en Dret o sigui recolzada en una raonabilitat jurídica mínima."

Per acabar, la societat recurrent sol·licita que el Tribunal Constitucional dicti sentència declarant la nul·litat de la sentència objecte de recurs per vulneració de l'article 10 de la Constitució, i "es protegeixin jurisdiccionalment els drets a la jurisdicció i a la defensa i es reposi la meua principal, com a recurrent, en la plenitud dels seus drets mitjançant l'adopció de les mesures necessàries a tal fi; i, es resolgui que el Tribunal Superior de Justícia, Sala Administrativa, ha de jutjar la qüestió objecte de recurs aplicant les normes legals i recolzant-se en la seva decisió en una suficient motivació o raonament jurídics."

Sisè

El 4 d'abril del 2005, el Ministeri Fiscal va presentar el seu informe en què considerava que la sentència objecte de recurs no es pot qualificar, de cap manera, de no fonamentada o d'arbitrària, ni es pot acceptar que la Sala Administrativa no hagi pres en consideració el conjunt d'elements probatoris aportats per la part recurrent, "Simplement el que ha succeït és que el Tribunal sentenciador a través de la valoració del conjunt de la prova practicada i d'una interpretació lògica i raonada de la normativa aplicable, ha pres una resolució contrària a les pretensions del avui recurrent, però aquesta circumstància no pot en absolut fonamentar l'actuació del Tribunal Constitucional en base a preteses vulneracions de drets fonamentals."

Així doncs, el Ministeri Fiscal sol·licitava la inadmissió a tràmit del recurs d'empara 2005-15-RE per manca de contingut constitucional en les pretensions formulades, de conformitat amb el que disposa l'article 37.2 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional.

Fonament jurídic únic

L'escrit de demanda al·lega dues raons per ser tramitat, i si s'escau, perquè l'empara constitucional que se sol·licita sigui atorgada. Per un costat, s'addueix que la sentència és arbitrària i manca de fonamentació jurídica; per l'altre, que s'ha causat indefensió, per tal com no es va admetre una prova determinada.

El Ministeri Fiscal s'oposa a l'admissió a tràmit del recurs perquè considera que manca de contingut constitucional i que només pretén que aquest Tribunal substitueixi i revisi la decisió jurisdiccional de la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Hem de donar la raó al Ministeri Fiscal. Tot i que el recurrent en empara va obtenir una sentència

beneficiosa del Tribunal de Batlles en primera instància, aquesta sentència va ser anul·lada pel Tribunal Superior de Justícia donant satisfacció a l'altra part, i aquest mateix Tribunal va rebutjar posteriorment l'incident de nul·litat d'actuacions contra la sentència d'apel·lació. I la sentència de primera instància va ser anul·lada acomplint totes les exigències que comporten les obligacions que el dret a la jurisdicció imposa als tribunals: amb una fonamentació jurídica suficient, clara i sense produir cap indefensió a la part apel·lant.

Efectivament, la Sala Administrativa raona la seva decisió en la següent fonamentació jurídica: 1) La intervenció administrativa en l'activitat constructora dels particulars es configura com una competència compartida entre els comuns i el Govern i, per tant, aquesta activitat es troba subjecta a un doble control de legalitat; 2) El Govern té competència per interpretar si l'activitat sol·licitada compleix amb les disposicions urbanístiques sectorials i fa dependre d'això la concessió o no de l'autorització corresponent; 3) L'article 5 del Reglament del 24 de juliol de 1997 del Comú de Sant Julià de Lòria disposa que la instal·lació haurà de respectar un radi de 250 metres en relació amb qualsevol nucli de població; 4) Segons el mapa topogràfic i l'informe de la Comissió Tècnica d'Urbanisme, aquest respecte no es produeix; 5) En conseqüència, com que considera aquestes proves suficients, la Sala Administrativa estima que el Govern té raó en la denegació de l'autorització i anul·la la sentència de primera instància.

Davant d'aquesta cadència de fonamentació, la recurrent repeteix insistentment tot al llarg del seu escrit, que no és suficient i que la decisió és arbitrària. També que ha quedat en indefensió perquè exigia una comprovació in situ i la Sala Administrativa, en canvi, ha estimat que la documentació que posseïa bastava per comprovar el fet litigiós.

Així doncs, com podem observar, ens trobem, una vegada més, davant les discrepàncies d'una part a la qual no s'ha concedit allò que demanava; però no davant una activitat jurisdiccional en la qual es puguin apreciar dubtes constitucionals que aconsellin a aquest Tribunal entrar en el fons de l'assumpte i donar un tràmit inicial a la petició d'empara. En l'òptica constitucional, és evident que s'acompleixen els requisits del dret a la jurisdicció i que la demanda, en conseqüència, manca de contingut constitucional.

Per tot el que s'ha exposat,

El Tribunal Constitucional del Principat d'Andorra,

DECIDEIX:

Primer

No admetre a tràmit el recurs d'empara 2005-15-RE, interposat per la representació processal de la societat mercantil Promotora de Formigons, SA, contra la sentència del 17 de novembre del 2004, dictada per la Sala Administrativa del Tribunal Superior de Justícia.

Segon

No hi ha condemna expressa en costes per no existir parts contràries.

Tercer

Notificar aquest aute a la representació processal de la societat recurrent, al president de la Batllia,

al president del Tribunal Superior de Justícia i al Ministeri Fiscal.

Quart

Publicar aquest aute, d'acord amb el que disposa l'article 5 de la Llei qualificada del Tribunal Constitucional, al Butlletí Oficial del Principat d'Andorra.

Acordat a Andorra la Vella, pel Tribunal Constitucional, el 25 d'abril del 2005.

Philippe Ardant

Miguel Ángel Aparicio Pérez

President

Vicepresident

Didier Maus

Miguel Herrero de Miñón

Magistrat

Magistrat